

OM S. K. HONUNGSDAGG.

Få äro de personer, som ej med undran innevarande sommar iakttagit den ovanligt starka klubbighet, som vidlådit bladen af våra buskar och löfträd, företrädesvis ek och lind. Bladverket har redan på långt håll lyst i solskenet, som om det varit starkt fernissadt, och har man djärfts taga i bladen, ha de fastnat vid fingrarna, och när man velat lösgöra dem, har man kunnat draga ut den klubbiga vätskan i långa trådar. Värst torde detta fenomen varit i lindalléerna. På sandgångarna har man kunnat få se stora mörka fläckar af klubbig vätska, som sipprat ner från träden, och har man stått under ett träd och spejat efter den mystiska orsaken till allt detta, har man kunnat känna liksom ett fint duggregn från träden.

Sen gammalt benämnes detta naturfenomen honungsdagg, och åsikterna rörande dess uppkomst ha under de gångna tiderna varit af högst växlande art. Redan PLINIUS omnämner honungsdaggen i sin *Naturalis historia*, och förfäktade han den åsikten, att luften genomgick en reningsprocess, hvarvid de obrukbara ämnena i denna form utsvettades från firmamentet. GALENUS åter antog det vore jordens dunster, som koncentrerades till denna klubbiga vätska. Sedermera varierade åsikterna något. En del tillskrefvo honungsdaggen ett meteoriskt ursprung, andra åter kommo fram med den mera naturliga åsikten, att växterna själfva utsvettades densamma. Genom ett pris, som af Svenska Vetenskaps Akademien 1741 utfästas för frågans definitiva lösning, blef det ändtligen klarhet. Genom REARMUR'S (1742) och LECHE'S (1765) undersökningar blef det uppdragadt, att honungsdaggen var af animalt

ursprung. Det var helt simpelt ekrementerna af en oändlig mängd bladlöss, som hålla till på bladens undersida. Och om man gör sig besvär med en liten noggrannare undersökning, kan man lätt öfvertyga sig om, att denna lösning är den enda riktiga. På undersidan af ekbladen finner man i stor mängd en liten platt gul eller grå bladlus, *Myzocallis quercus* KALT., och på lindbladen en annan med svartfläckiga vingar, *Callipterus tilia* LIN. I år ha dessa förekommit i ovanligt stor mängd. Med ett förstoringsglas kan man vidare se, huru som från dessa afsöndras en alldeles glasklar liten droppe, som ofta slungas bort med stark fart. Detta upprepas mycket ofta. Dropparna falla ner på de undervarande bladen, samla sig småningom i större mängder, rinna utför bladen och ner på marken. Naturligt är, att en så stark ansamling af s. k. honungsdagg ej kunnat äga rum i år, om sommaren ej varit så torr. Regnet skulle eljest sköljt af den undan för undan.

Honungsdaggens betydelse för växterna kan sägas vara i hufvudsak skadlig. Därigenom att bladen öfverdragas med denna klibbiga vätska tilltäppas alla klyföppningar, hvarigenom en normal transpiration förhindras. Vidare bildar honungsdaggen den allra präktigaste jordmån för alla slags svampsporer. Och slutligen locka ju som bekant den till sig en mängd myror, hvilka, om de infinna sig i lagom mängd, nog kunna vara af nytta, därigenom att de döda fjärillarver och andra skadedjur, men snarare väl skada växterna, om de, som ofta är fallet, infinna sig i tusental.

Albert Tullgren.

ANSLAG TILL ENTOMOLOGISKA FÖRENINGEN.

Kungl. Maj:t har liksom under föregående år och med samma villkor beviljat Föreningen för 1904 ett anslag af ett tusen kronor, för att sätta den i stånd till fortsatt utgifning af sina »Uppsatser i praktisk entomologi».

Sven Lampa.
